

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121330850
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tatiana Pastieriková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:6121330850.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kúšovej a JUDr. Dany Šiffalovič v právnej veci žalobcu: Insomnium, s. r. o., Mlynské Nivy 54, Bratislava, IČO: 46 590 129, zast. BUČKO & PARTNERS s.r.o., Karpatská 13/A, 811 05 Bratislava, IČO: 53 968 191, proti žalovanému: Obec Jaslovské Bohunice, Námestie sv. Michala 171/4A, 919 30 Jaslovské Bohunice, IČO: 00 312 614, zast. Michal Mrva - advokátska kancelária, s.r.o. (skrátенý názov: MM-AK, s.r.o.), Trenčianska 38, 821 09 Bratislava, IČO: 50 145 860, o zaplatenie 25.979,60 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti II. výroku uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 26Cb/82/2021-151 zo dňa 30. marca 2023, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Trnava č.k. 26Cb/82/2021-151 zo dňa 30. marca 2023 v časti II. výroku potvrdzuje.

Žalobca má nárok proti žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie (ďalej len súd) konanie zastavil a II. výkonom rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Rozhodol tak s poukazom na §§ 163 ods. 1, 2, 256 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu domáhal zaplatenia sumy 25.979,60 eur s príslušenstvom titulom uzavretej Zmluvy o dielo. Za účelom prejednávania veci bolo na deň 20.09.2022 vytyčené pojednávanie. Strany konania zhodne navrhli pojednávanie odročiť z dôvodu, že medzi sporovými stranami prebieha jednanie o prípadnom mimosúdnom urovnaní sporu. Na základe uvedeného súd uznesením č.k. 26Cb/82/2021-146 zo dňa 20.09.2022 prerušil konanie podľa ustanovenia § 163 ods. 1 CSP. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.09.2022.

3. V danom prípade súd prerušil konanie podľa § 163 ods. 1 CSP, pretože strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania. Odo dňa právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, t.j. od 27.09.2022 nastali účinky „spočívania“ konania. Nakoľko žiadna zo strán nepodala v lehote 6 mesiacov (t.j. do 27.03.2023) návrh na pokračovanie konania, pričom pokiaľ súd konanie preruší podľa vyššie uvedeného ustanovenia § 163 ods. 1 CSP, môže v ňom súd pokračovať len na návrh jednej zo sporových strán, súd konanie zastavil.

4. Podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

5. Súd uviedol, že vo všeobecnosti platí, že náhradu nákladov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou zavinenia. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada nákladov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zaviniel. Pri zastavení sporového konania je potom pre vyriešenie otázky náhrady nákladov konania kľúčové zistenie, či - a pokiaľ áno, ktorá zo strán z procesného hľadiska zastavenie konania zaviniela. Kritérium procesného zavinenia je potom treba posudzovať z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú bolo konanie zastavené. Pokiaľ dôjde k zastaveniu sporového konania, je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení § 256 ods. 1 CSP.

Pri rozhodovaní o trovách konania dospel súd k záveru, že v tomto prípade nie je možné pripísať procesné zavinenie na zastavení konania žiadnej zo sporových strán, keďže k zastaveniu konania došlo zo zákonných dôvodov, bez ohľadu na procesnú aktivitu niektorej zo strán, a preto súd rozhodol za použitia ustanovenia § 256 ods. 1 CSP tak, že stranám náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti II. výroku uznesenia podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že má zato, že Okresný súd Trnava vec nesprávne právne posúdil, keď žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania len preto, že strany sporu zhodne navrhli odročiť pojednávanie nariadené na 20.09.2022, po čom súd uznesením konanie prerušil podľa § 163 CSP.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nemal záujem na pokračovaní sporu, keďže pohľadávku uplatnenú žalobcom v celom rozsahu popieral a predložil o tom súdu aj dôkazy, nebolo logické a ani rozumné očakávať od žalovaného akúkoľvek aktivitu smerujúcu k pokračovaniu v súdnom konaní. Z dôvodu, že žalovaný nemal záujem na pokračovaní súdneho konania, nepožiadaval o pokračovanie v predmetnom konaní postupom podľa § 163 ods. 2 CSP.

Pre žalovaného sú úvahy súdu obsiahnuté v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku nepochopiteľné a nie sú logicky udržateľné.

Súd správne poukazuje na ustanovenie § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak strana procesne zaviniela zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Avšak zavinenie zastavenia konania v danom prípade nemožno pričítať žalovanému. Žalovaný predsa nezaviniel, že konanie bolo zastavené. V danom prípade ide o obdobný postup ako pri aplikácii § 146 CSP, ktorý upravuje súhlas žalovaného so späťvzatím žaloby. Ak žalovaný súhlasí so zastavením konania z dôvodu späťvzatia žaloby, neznamená to predsa, že sa vzdáva nároku na náhradu trov konania.

Uvedený záver je podporený aj v judikatúre Najvyššieho súdu SR (napr. v uznesení zo dňa 28.10.2010 vo veci sp. zn. 2M Obdo 4/2010).

Zo skutočnosti, že žalovaný nepožiadaval o pokračovanie v konaní, na vedení ktorého nemal záujem, nakoľko nárok žalobcu v celom rozsahu neuznával, predsa nemožno usudzovať, že procesne zaviniel zastavenie konania tak, ako to tvrdí Okresný súd Trnava. Takéto právne posúdenie veci je neudržateľné. V danom prípade nebol nárok žalobcu zo strany žalovaného uspokojený, a to ani len čiastočne, a preto je zrejmé, že konanie nebolo zastavené pre správanie sa žalovaného. Žalovaný teda nijako procesne nezaviniel začatie konania a je zrejmé, že žaloba bola voči žalovanému podaná bezdôvodne. Žalovaný tak nemal a ani nemá žiadne procesné zavinenie na tom, že sa konanie začalo, bolo vedené, či zastavené. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti považuje žalovaný súdne rozhodnutie v napadnutej časti ako nepresvedčivé a nedostatočne zdôvodnené, čo predstavuje aj porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

Vo vzťahu k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu dáva žalovaný odvolaciemu súdu do pozornosti množstvo rozhodnutí vrcholných súdnych autorít, z ktorých vyplýva, že nedostatočné odôvodnenie predstavuje porušenie práva (sporovej strany) na spravodlivý proces. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07).

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti žalovaný žiadal, aby Krajský súd v Trnave postupom podľa § 388 CSP zmenil uznesenie Okresného súdu Trnava vo veci sp. zn. 26Cb/82/2021 zo dňa 30.03.2023 v časti II. výroku o náhrade trov konania, a to tak, že žalovanému prizná voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zároveň mu prizná voči žalobcovi aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a to v rozsahu 100 %.

7. K odvolaniu sa vyjadril žalobca. Uviedol, že nevidí dôvodnosť podaného odvolania zo strany žalovaného a v plnom rozsahu sa stotožnil s odvolaním napadnutým uznesením, ktorým súd zastavil konanie a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Nepriznanie práva na náhradu trov konania žiadnej zo strán súd odôvodnil tak, že pri rozhodovaní o trovách konania dospel k záveru, že v tomto prípade nie je možné pripísať procesné zavinenie na zastavení konania žiadnej zo sporových strán, keďže k zastaveniu konania došlo zo zákonných dôvodov, bez ohľadu na procesnú aktivitu niektorej zo strán, a preto súd rozhodol za použitia ustanovenia § 256 ods. 1 CSP tak, že stranám náhradu trov konania nepriznal

Žalovaný napáda svojím odvolaním dotknuté uznesenie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 pís. b), d) a h) CSP. Žalobca nevidí dôvodnosť podaného odvolania zo strany žalobcu, a to ani z jedného vyššie uvedeného dôvodu.

K dôvodu odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) žalobca uviedol, že o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strán sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania. Žalobca mal za to, že v procesnom postupe súdu nedošlo k takému pochybeniu, ktoré by zakladalo vyššie uvedený dôvod na podanie odvolania zo strany žalovaného. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z hľadiska dôvodnosti odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP nie je významný subjektívny názor žalovaného, tvrdiaceho že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia, rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP treba rozumieť nielen nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva, ale aj znemožnenie strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP však žalovaný neuviedol žiadne svoje tvrdenie v čom konkrétne by mal spočívať nesprávny procesný postup súdu, resp. akého konkrétneho procesného pochybenia sa súd dopustil.

K dôvodu odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP (konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) žalobca uviedol, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenie súdu prvej inštancie v procesnom postupe, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Žalobca má za to, že zo strany súdu prvej inštancie nedošlo k procesnému pochybeniu vo vyššie uvedenom zmysle slova, zároveň z odvolania žalovaného nie je zrejmé, akého procesného pochybenia sa v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP mal súd prvej inštancie dopustiť, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o náhrade trov konania.

K dôvodu odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) žalobca uviedol, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by vyvrátil správnosť právneho názoru súdu prvej inštancie súvisiaceho s nepriznaním práva na náhradu trov konania žiadnej zo strán, a preto žalobca považuje odvolanie za nedôvodné.

Ďalej uviedol, že na prerušenie konania boli splnené všetky zákonné podmienky podľa § 163 CSP a žalovaný mohol kedykoľvek v priebehu zákonnej lehoty podať návrh na pokračovanie v konaní. Skutočnosť, že tento nepodal ani v lehote šiestich mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania svedčí o jeho pasivite v spore, ktorú nie je spôsobilé zvrátiť ani jeho konštatovanie o tom, že žalovaný nemal záujem na pokračovaní súdneho konania. Žalovaný mal k dispozícii účinný procesný prostriedok, ktorý mohol vyvolať pokračovanie v konaní, a ktorý vlastnou vinou nevyužil počas šesťmesačného obdobia. Sankciou za túto jeho procesnú pasivitu tak bolo zastavenie konania a nepriznanie práva na náhradu trov konania ako aj to, že nepokračovaním v konaní nebol naplnený jeho cieľ, ktorým by bolo z pohľadu žalovaného odstránenie stavu právnej neistoty sporových strán týkajúcej sa výsledku rozhodovania o ich právach a povinnostiach, nakoľko sa o veci právoplatne nerozhodlo (res iudicata) a súd teda môže vec znova prejednať a rozhodnúť o nej.

Z obsahu spisu navyše vyplýva, že rozhodnutie súdu o prerušení konania bolo stranám sporu riadne doručené a boli v ňom riadne poučené, že ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia o prerušení konania, súd konanie zastaví. Bez tohto návrhu súd prvej inštancie v konaní ani nemohol pokračovať.

Nakoľko konanie bolo prerušené z dôvodu, že strany zhodne navrhli odročiť pojednávanie a od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd konanie prerušil, uplynulo šesť mesiacov bez toho, aby strany sporu podali návrh na pokračovanie v konaní, súd prvej inštancie konanie zastavil. Vo vzťahu k náhrade trov konania správne uviedol, že nakoľko strany sporu zhodne navrhli prerušiť konanie, pričom ani jedna z nich nepodala návrh na pokračovanie v konaní, zavinili zastavenie konania, pričom obe strany sporu majú rovnaký podiel na zavinení zastavenia konania. Keďže na zastavení konania majú strany sporu rovnaký podiel, preto súd správne žiadnej z nich nepriznal nárok na náhradu trov konania.

Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 387 CSP odvolaním napadnuté uznesenie v plnom rozsahu potvrdil ako vecne správne a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100 %.

8. Najvyšší súd SR svojím uznesením sp. zn. 3Ndob/51/2023 zo dňa 11. decembra 2023 rozhodol, že príslušným na konanie a rozhodnutie o odvolaní je Krajský súd v Bratislave.

9. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal predmetné odvolanie žalovaného v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a po oboznámení sa s uvádzanými dôvodmi dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného proti II. výroku uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 26Cb/82/2021-151 zo dňa 30. marca 2023 nie je možné vyhovieť.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 163 ods. 1 CSP ak strany zhodne navrhnú prerušenie konania alebo zhodne navrhnú odročenie pojednávania, súd konanie preruší najmenej na tri mesiace.

Podľa ods. 2 ak je konanie prerušené, súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak sa návrh na pokračovanie v konaní nepodá do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd konanie zastaví.

12. Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd za preukázané, že Okresný súd Trnava uznesením č.k. 26Cb/82/2021-146 zo dňa 20. septembra 2022 rozhodol o prerušení konania na šesť mesiacov s odôvodnením, že sporové strany zhodne navrhli prerušenie konania. Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 27.09.2022. Nakoľko žiadna zo strán nepodala v lehote 6 mesiacov (t.j. do 27.03.2023) návrh na pokračovanie konania, súd konanie zastavil v súlade s § 163 ods. 2 CSP. Žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania.

13. Správny je preto záver súdu prvej inštancie v napadnutom uznesení, podľa ktorého procesné zavinenie na zastavení konania nesú obe sporové strany, nakoľko ktorákoľvek zo strán mohla podať návrh na pokračovanie v konaní, a preto v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok, keďže rovnakou mierou zapríčinila zastavenie konania v tejto veci.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že z ustanovenia § 163 ods. 2 CSP vyplýva, že ak je konanie prerušené, tak súd v ňom pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany. Ak takýto návrh nie je podaný do 6

mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania, súd obligatórne konanie zastaví. Obidve sporové strany do uplynutia lehoty zostali v tomto smere nečinné. Z dôvodu tejto procesnej nečinnosti strán, t.j. titulu absencie návrhu na pokračovanie v konaní je potom vo veci správny a zákonný postup súdu, ktorý konanie zastavil, keďže tu nastúpil dôsledok vyplývajúci priamo z ust. § 163 ods. 2 CSP.

15. V danom prípade v stanovenej lehote nebol podaný návrh na pokračovanie v konaní, t.j. žalovaný nevyužil svoje zákonné oprávnenie, aby bolo pokračované v prerušenom konaní svojou procesnou iniciatívou, tak potom zastavením konania napadnutým uznesením nemohlo dôjsť k porušeniu žiadneho práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd poukazuje na to, že už v samotnom uznesení o prerušení konania boli sporové strany o možnosti zastavenia konania pre prípad nekonania (nepodania návrhu na pokračovanie v konaní) poučené. Nepodanie takéhoto návrhu je pre obidve strany spojené s negatívnymi dôsledkami.

Rovnaké závery vyplývajú aj s rozhodnutia Ústavného súdu SR III. ÚS 259/2022 zo dňa 28.4.2022, kde bola riešená skutkovo obdobná situácia.

Námietka žalovaného, že pohľadávku uplatnenú žalobcom v celom rozsahu popieral a predložil o tom súdu aj dôkazy, a preto nebolo logické a ani rozumné očakávať od žalovaného akúkoľvek aktivitu smerujúcu k pokračovaniu v súdnom konaní, nemá vplyv na priznanie trov konania žalovanému.

Nie je možné súhlasiť ani s tým odvolacím tvrdením žalovaného, že záujem na pokračovaní v konaní má bez ďalšieho výlučne žalobca.

16. Už zo samotného znenia § 163 ods. 2 CSP vyplýva, že súd v konaní pokračuje na návrh ktorejkoľvek strany, nielen žalobcu. Pokiaľ žalovaný žalobcu nepovažoval za dôvodnú, mal a mohol po neúspešných mimosúdnych rokovaniach podať návrh na pokračovanie v konaní, ukončiť tým prerušenie konania v záujme meritórneho prejednanie veci a v prípade jeho úspechu v spore by mu vzniklo právo požadovať od žalobcu aj nárok na náhradu trov, ktoré účelne vynaložil pri svojej procesnej obrane proti uplatnenému nároku. Rovnako by mohla nastať situácia, že by vzhľadom na výsledky mimosúdnych rokovaní žalobca vzal svoju žalobu späť, kedy by pri rozhodovaní o trovách konania mohol konajúci súd skúmať zavinenie na zastavení konania v kontexte dôvodov späťvzatia žaloby. Žalovaný však takto nepostupoval a svojím (ne)konaním tak priamo zapríčinil, že konanie v tejto veci muselo byť zastavené. Z obsahu spisu vyplýva, že k zastaveniu konania v danom prípade došlo z dôvodu nepodania návrhu na pokračovanie v konaní žiadnou zo strán sporu, z čoho nevyhnutne vyplýva záver, že obe strany svojou procesnou pasivitou zavinili zastavenie tohto konania, a preto žiadnej zo strán nebolo možné priznať nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd zdôrazňuje, že nielen pre pasivitu žalobcu, ale aj pre pasivitu žalovaného bolo konanie zastavené po márnom uplynutí lehoty 6 mesiacov. Z ustanovenia § 163 ods. 2 CSP, ktoré konajúcejmu súdu ukladá v takomto prípade povinnosť konanie zastaviť, nevyplýva žiadna požiadavka na to, aby skúmal, aké skutočnosti viedli strany k nepodaniu návrhu na pokračovanie v konaní a tieto skutočnosti sú pre uplatnenie zákonného postupu v podobe povinného zastavenia konania podľa § 163 ods. 2 CSP, ktoré v danom prípade predstavuje procesnú sankciu za pasivitu strán v spore, právne irelevantné a žiadny význam im nie je možné pripísať ani pri skúmaní zavinenia strán na zastavení konania.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že zastavenie konania z dôvodu nepodania návrhu na pokračovanie v konaní žiadnou z procesných strán vychádza z inej procesnej situácie, ako je to pri zastavení konania pri späťvzatí žaloby zo strany žalobcu. Odvolací súd nesúhlasí s názorom žalovaného, že ide o obdobný postup ako pri aplikácii § 164 CSP. Nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní nie je možné považovať za totožný procesný úkon žalobcu. Táto odlišnosť spočíva predovšetkým v tom, že v danom prípade bolo prerušenie konania vyvolané zhodnou aktivitou sporových strán. V ustanovení § 163 ods. 1 CSP je upravený osobitný spôsob prerušenia konania, ktorý je do značnej miery odlišný od iných dôvodov prerušenia konania. Upravuje možnosť prerušiť konanie, ak sporové strany dajú svojím zhodným prejavom vôle dostatočne najavo, že nemajú záujem, aby súd pokračoval v konaní, teda v prejednávaní a rozhodovaní veci. Kým späťvzatie žaloby je dispozičným úkonom žalobcu, ktorým žiada súd, aby konanie bolo zastavené, nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní z tohto dôvodu nie je možné považovať za späťvzatie žaloby, pretože konanie bolo prerušené a následne zastavené na základe konsenzuálneho prejavu oboch strán sporu, nielen žalobcu, ale aj žalovaného. Majúc na zreteli to, že predpokladom pre spočívanie konania bola existencia konsenzu oboch sporových strán, pričom tento predpoklad mohol odpadnúť len v prípade, ak by jedna zo sporových strán prejavila vôľu v konaní pokračovať, pokiaľ potom takúto vôľu ani žalobca a ani žalovaný neprejavili, a to s vedomím, že konanie

bude obligatórne zastavené, zavinenie na zastavení konania je nutné pričítať obom stranám sporu, ktoré majú na zastavení konania aj rovnaký podiel zavinenia.

Pri určení miery zavinenia preto konajúci súd pri zastavení konania podľa § 163 ods. 2 CSP in fine vychádza vždy z procesnej situácie, že spočívanie konania presahujúce dobu 6 mesiacov s následkom zastavenia konania ako procesnej sankcie za nečinnosť strán sporu vychádza zo zhodne prejavenej vôle strán a konajúci súd preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania neskúma, čo sa medzi stranami udialo počas obdobia, kedy bolo konanie prerušené a ani dôvody, pre ktoré strany návrh na pokračovanie v konaní nepodali.

18. K tvrdeniu žalovaného, že „zo skutočnosti, že žalovaný nepožiadaval o pokračovanie v konaní, na vedení ktorého nemal záujem, nakoľko nárok žalobcu v celom rozsahu neuznával, predsa nemožno usudzovať, že procesne zaviniť zastavenie konania tak, ako to tvrdí Okresný súd Trnava“, odvolací súd dodáva, že súd netvrdil, že žalovaný zaviniť zastavenie konania. Súd len konštatoval, že „v tomto prípade nie je možné pripísať procesné zavinenie na zastavení konania žiadnej zo sporových strán, keďže k zastaveniu konania došlo zo zákonných dôvodov, bez ohľadu na procesnú aktivitu niektorej zo strán, a preto súd rozhodol za použitia ustanovenia § 256 ods. 1 CSP tak, že stranám náhradu trov konania nepriznal.

Zároveň namietal, že súdne rozhodnutie v napadnutej časti je nepresvedčivé a nedostatočne zdôvodnené, čo predstavuje aj porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

19. Odvolací súd dodáva, že podstatou práva na spravodlivý proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odvolací súd ďalej podotýka, že uznesenie súdu bolo riadne odôvodnené a súd jasne vysvetlil, prečo žiadnej zo sporových strán nepriznal náhradu trov konania.

20. Odvolací súd konštatuje, že na vydanie napadnutého rozhodnutia boli splnené procesné podmienky, súd právo žalobcu na spravodlivý proces neporušil, keď z dôvodu, že v konaní prerušenom podľa § 163 ods. 1 CSP do 6 mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania žiadna strana nepodala návrh na pokračovanie v konaní, konanie zastavil.

Na podporu záverov vyslovených v tomto rozhodnutí odvolací súd poukazuje aj na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/32/2018 zo dňa 24.5.2018, sp. zn. 4Obdo/46/2020 zo dňa 30.11.2020).

21. Na základe vyššie uvedeného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preto uznesenie Okresného súdu Trnava v napadnutom II. výroku uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 26Cb/82/2021-151 zo dňa 30. marca 2023 potvrdil ako vecne správne, v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému, pretože žalobcovi v tomto odvolacom konaní preukázateľné trovy odvolacieho konania vznikli.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).